

§ 8 i lov nr. 204 af 3. juni 1967 om amtsskatteråd og amtsskatteinspektorer, hvorefter amtstueforretningerne kan henlægges til amtsskatteinspektorerne. Det er en selvfølge, at henlæggelse af salg af stempelmærker til et offentligt kontor sker efter forudgående forhandling med den styrelse, hvorunder det pågældende kontor hører.

Efter den gældende ordning oppebærer stempelmærkeforhandlerne et vederlag, der beregnes som en vis gradueret procentsats på grundlag af omsætningen. Satserne er ens for samtlige forhandlere af stempelmærker, men for de forhandlers vedkommende, der er tjenestemænd, er der fastsat visse begrænsninger. Amtsforsvalterne skal ifølge § 22, stk. 2, i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om normering og klassificering af statstjenestemandstillinger afgive $\frac{3}{4}$ af vederlaget til statskassen, og ifølge finansministerens bestemmelse skal de øvrige tjenestemænd, når det årlige vederlag overstiger et vist beløb, afgive halvdelen af det overskydende til statskassen.

Dette forhandlervederlag må naturligvis opretholdes, for så vidt angår de private forhandlere (boghandlere m. v.), som finansministeren antager. I stempelovsudvalgets udkast (§ 19, stk. 4) er foreslået en bestemmelse, hvorefter vederlaget til tinglysningsdommere og amtsforvaltere skal fastsættes af finansministeren efter forhandling med lønningrådet. Denne bestemmelse er ikke optaget i forslaget under hensyn til, at forhandlingen af stempelmærker på tinglysningskontorerne, i skibsregistret og på andre offentlige kontorer, der får forhandling, efter forslaget skal indgå i kontorerens sædvanlige sagsområde, således at det bliver et led i den normale tjeneste for de ved kontorerne tjenstgørende tjenestemænd at varetage det med forhandlingen forbundne arbejde. Den danske Dommerforening har i den anledning udtalt, „at man kan tiltræde betænkningens forslag om, at der indføres forhandling af stempelpapir og -mærker ved samtlige tinglysningskontorer. Da dette arbejde ikke ifølge retsplejelovens § 14 påhviler dommerne som en embedspligt, må der for hvervets udførelse, således som det er tilfældet ved de dommerembeder, der allerede har forhandlingen, ydes et passende vederlag. Foreningen skal derfor henstille, at der bliver optaget forhandling mellem finansministeriet og dommerforeningen repræsenteret ved Danske Statsembedsmænds Samråd om vederlagets fastsættelse.“ Denne udtalelse har justitsministeriet tiltrådt. Der vil herefter blive optaget forhandlinger om vederlagsspørgsmålet. Det forekommer dog mest naturligt, at det må blive de enkelte styrelser, der tager stilling til, om stempelmærkeforhandlingen kan motivere

vederlag til lederne af de pågældende kontorer. I øvrigt har spørgsmålet en nær sammenhæng med spørgsmålet om en eventuel ny tjenestemandsløve.

Det vil ikke på indeværende tidspunkt være muligt at udtale sig om, i hvilket omfang den foreslåede nyordning vil medføre besparelser, hvorved bemærkes, at det må forudses, at der vil blive spørgsmål om godtgørelse til de tjenestemænd, der mister forhandlervederlag på grund af nyordningen.

Til § 23.

Bestemmelserne, der afløser den gældende lovs § 25, er i overensstemmelse med de gældende regler, idet Københavns overpræsidium i henhold til lov nr. 46 af 1. marts 1961 siden 1. april 1961 har fungeret som stempelmyndighed i København.

Ad stk. 3 og stk. 4. Bestemmelserne afløser den gældende lovs § 25, stk. 3, hvorefter et dokument efter foretagens stempelberegning skal henlægges til indløsning og stempeling hos vedkommende amtstue, og hvorefter der for hver stempeling tilkommer vedkommende amtsforvalter en kendelse af 25 øre. Reglen om kendelse til amtsforvalterne er ikke foreslået bibeholdt — det kan ikke anses for rimeligt, at der skal betales en særlig kendelse i anledning af berigtigelse af en pligtig afgift. Forslagets karakter af bemyndigelsesregel åbner mulighed for dels at fastsætte nye generelle regler for afgiftsopkrævningen, f. eks. indbetaling til en central oppebørselsmyndighed, dels at fastsætte særlige indbetalingsformer i tilfælde, hvor det kan være praktisk, f. eks. ved stempeling af et meget stort antal samtidigt oprettede og ensartede dokumenter, hvor afgiften så kan tillades berigtiget ved kontant indbetaling af et samlet beløb uden stempeling af de enkelte dokumenter.

Til § 24.

Forslaget, der afløser den gældende stempelovs § 25, stk. 2, 2. punktum, og §§ 51-53, giver regler for, hvilke oplysninger m. v. stempelmyndighederne kan forlange til brug ved afgørelsen af de dem forelagte dokumenters stempelpligt.

I den gældende lovs § 52 er der i visse tilfælde givet stempelmyndighederne en videregående ret til at kræve oplysninger fra parterne. Disse bestemmelser, der for så vidt angår stk. 2, kom ind i stempeloven ved lovrevisionen i 1922, anvendes kun yderst sjældent i praksis, og de er ikke medtaget i forslaget.

For så vidt angår bestemmelsen i den gældende lovs § 51, stk. 2, om stempeling af en genpart „i hoveddokumentes sted“, hvilken bestemmelse ikke er opretholdt i forslaget, henvises til bemærkningerne foran til forslagets § 11.